உதயதாரகை—MORNING STAR.

PUBLISHED AT MANEPY, CEYLON, TWICE EACH MONTH, AT TWO SHI[illegible] PAYABLE IN ADVANCE.

லஉம். புத்தகம், சஞ்சிகை ம.] ௲அ௱௩உம்௵ வைகாசி மீ. உஎ ௳. வியாழக்கிழ[illegible] No. 10.

[Power of Truth in India.]

இந்துதேசம்—சத்தியபெலன்.

சென்னபட்டினத்து வேதாகமசங்கத்தார், ருக. ஆண்டிற்குப் பிரசித்தப்படுத்திய இறப்போடுத்தில் அனேகம் விசேஷங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள், அவ்விடத்து நல்லூர் ஸ்நானமிசியோன் சங்கத்தைச்சேர்ந்த கனம்பொருந்திய டேஐயர் சனங்களுக்கு வேதாகமங்களைக் கொடுக்கும்பொருட்டுத் தாமிருந்தஇடத்துக்கு முப்பதுகட்டையளவு தூரத்துக்குப்போய்ப் புத்திசொல்லி வருகையில் அவர் கண்டறிந்த சங்கதிகளிற் சிலவற்றைஇதன்பின்னுற்பிரசுரஞ்செய்கிறேம். அதாவது :

நாங்கள் புத்திசொல்லி வருகையில், ஒருவன் மாத்திரம் எங்கள் நோக்கத்திற்கு விரோதியாய் நின்ருன். அவன் ஒரு பிராமணன். அவன் தான் கல்விமானென்றும், சாதியில் உயர்தலமென்றும், தானே தேவனென்றுந் தற்பெருமையினுற் பொங்கிச் சிங்கம்போற் கூவென்று கூடின சனங்களையுங் குழப்பினுன். முதன்முறையாய் இவனுடனே தெருவில் நின்று பேசினபொழுது இவன் சற்றேனுஞ் சபைப்பழக்கம் அறியாதவனுதினுல் அரைமணித்தியாலம்போல நாங்கள் புத்தகங் கொடாமலும் பிரசங்கம் பண்ணமலுங் குழப்பிக் கூவென்றெங்களை எதிர்த்தான். இவ்விடத்திலே மார்க்ககாரியத்தைப்பற்றித் தருக்கம்பண்ணுகிற பிராமணருடையகாரியமெல்லாம் இப்படியே இதற்கு முன்னும் நடந்த துண்டு. இவர்களுடைய மேட்டிமை அற்றுப்போம். அதற்குதாரணமாய், மனுஷருடைய உயர்ச்சி தாழ்ச்சியாகும், மனுஷருடைய மேட்டிமை தாழ்த்தப்படும். மனுஷருடைய கருவமுள்ள பார்வை குறைக்சப்படும் என்று ஏசாயாச் சொல்லுகிறர். இந்தப்பிராமணன் அனர்த்தமானவைகளை அலப்பவும் கீழ்மையாய் நடக்கவும்பண்ணினது அவனுடைய துட்டக்குணமே. மேலும், அவன் மதத்தைச்சேர்ந்த அவனுடைய சொந்தச் சனங்கள்தானும் அவனுக்கு விரோதமாய்த் திரும்பி, நீ அவரைக் கேட்டகேள்விகளுக்கு அவர்கள் மறுமொழிசொல்லுமளவும் நீ வாய்போத்திக் கொண்டிருவென்று அவனை அதட்டினுர்கள். ஆனலும் அவன் மரசாதியாய் எங்களுடன் தர்க்கிக்கையில் நாங்கள் வேதவசனத்தைக்கொண்டு அத்தாட்சிபண்ணினேம். அவனே தோற்று மௌனமாயிருந்தான். முன்னே அவன் சிங்கம்போலிருந்தாலும் ஆட்டுக்குட்டிபோலானன. என்ருலுந் திரும்பவும் தர்க்கம்பண்ணுகிற குணத்தைக் காட்டினன். நாங்கள் அவ்விடத்தைவிட்டு மறுபகுதிகளுக்குப்போய் வாசிக்கக்கூடிய அனேகருக்கு வேதாகமத்தைக் கொடுத்தோம் என்றதாக எழுதியிருக்கிறர்.

குதர்க்கதர்க்கமாய் மேட்டிமையுடன் உரத்துப் பேசுகிறது பிராமணருக்குமாத்திரம் இப்படியோவென்று பார்த்தால், தமிழருக்குள்ளும் அனேகர் தர்க்கம்பண்ணும்பொழுது அவர்களுக்கு நற்பெலனுள்ளகருத்தான நியாயங்கள் பேசத் தெரியாததினுலே உரத்துக் குளறிப் பதர்ப்பேச்சுக்களை அலப்புகிருர்கள். சத்தியத்தின்பெலன் எவ்வளவென்பதைப் பற்றி டேஐயர் பின்னுற்சொல்லிவரும் விசேஷம் சற்றே நீண்டதாயிருந்தாலும் அதை வாசிக்கிற சகலருக்கும் பிரியமாயிருக்குமென்று நம்புகிறேம். அதாவது :

தேவராயப்புலியென்ற குறிச்சியில் நாங்கள் முதன்முறை பிரசங்கம்பண்ணுகையில், சென்னபட்டினத்து மிசியோன் கல்விச்சாலையில் இங்கிலீசு படித்த ஒருவாலிபன் கிறிஸ்தவுக்கும் அவருடைய மார்க்கத்துக்கும் விரோதமாக மெத்தவயிரங்கொண்டு, நாம் இரட்சிப்புப்பெறுகிறதற்கு வானத்தின் கீழெங்குமுள்ள மனுஷருக்குள் வேறெருநாமங் கட்டளையிடப்படவில்லையென்று கூறுகிற அந்தச்சுவிசேஷத்தைச் சனங்களுக்குப் பிரசங்கியாதபடிக்கு முரண்டுத்தனமாய் விரோதித்து நின்ருன். அவ்விடத்தில், ருய, சய. சனமளவுக்குக் கூடியிருக்கையில் இன்னுஞ் சிறிதுபேரும் வந்து எங்கள் பிரசங்கத்தைக் கவனமாய்க் கேட்டார்கள். இந்த வாலிபனுஞ் சனத்துக்குள்ளே தர்க்கம்பண்ணி நான் பேசுகையில் தானும் பேசினுன். அப்பொழுது நான் சனங்களை நோக்கி, நீங்கள் ஆர்பேசக் கேட்க விரும்புகிறீர்கள்? இந்த வாலிபனே, அல்லது நானேவென்று கேட்டபொழுது சனங்களெல்லாரும் ஒருமித்து நீர்தானென்ருர்கள். அப்பொழுது நான் சொன்னது, நான்போதிக்கும் மார்க்கஞ் சமாதானமும் அன்புமுள்ளது. அது கலகமும் [illegible] ளதல்ல. எங்கள் பிரசங்கத்தைக்கே[illegible] நாங்கள் கொடுக்கும் புத்தகங்களை [illegible] பமில்லாதவர்களைக் கட்டாயம்ப[illegible] க்கு அதிகாரமில்லை. அல்லாமலு[illegible] ருவன் பேசுகிறவேளையில் நாங்க[illegible] தலிதமாய்ப் பேசுகிறது எங்கள் [illegible] நான்பேசச் சனங்கள் கேட்கிற[illegible] ம், கேளாதிருந்தாற் பேசுகிற[illegible] பனுடைய போங்கைக் கண்டி[illegible] ருக்குப் பிரசங்கிக்கையில் [illegible] விட்டுக் குழப்பத்துக்கிடங்[illegible] ன்சொல்லச் சனங்கள[illegible] அவனொருபோதும் இனியப[illegible] நீர்தான் பேசுமென்றுசொல்லி வாலிபனை எறித்துரத்தினுர்கள். அப்பொழுது நான [illegible] வேண்டாம், நீங்கள் அவனை ஏசாமல், நான் உங்களுக்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லப்போகிற பிரசங்கம் முடியுமளவும் அவன் பேசாமலிருக்கும்படி பண்ணுங்கள். அதன்பின் இவனுகுதல் மற்றெவராகுதல் நான் கேட்டதற்கு மறுமொழிசொல்ல, அல்லது அதைப்பற்றி ஏதுங் கேள்விகளைக்கேட்க, அல்லது உங்கள் சொந்த மதத்தைப்பற்றிப் பிரசங்கம்பண்ண விருப்பமாயிருந்தால், அவர்கள் பேசட்டும். நானென்றும் பேசாமலிருந்து கவனித்துக் கேட்பேன் என்றேன். வாலிபனைத்தவிர மற்றெல்லாரும் இதற்குடன்பட்டார்கள். நான் பத்துவார்த்தையளவு சொல்லத் தொடங்குமுன்னமே இந்தத் துட்டவாலிபன் பொறுத்திருந்துகொள்ளக் கூடாமல் மறுபடியும் வெகுதரம் பேசுகையில், இருந்தசனங்கள் அவனைப் பேசாதபடி பண்ணினுர்கள். நான் பேசிமுகித்துச் சொன்னதென்னவெனில், யாதொருவன் மறுமொழிசொல்ல அல்லது யாதொன்றைப் பேசவிரும்பினுல் அவன் அப்படிச் செய்யட்டும், நான் பேசியாயிற்று, முறைக்கொருவனைப் பேசட்டுமென்றேன். இப்படிநான் சொல்லுதுசொல்லமுன்னமே இந்தவாலிபன் தயிரியமாய் முன்னேவந்து பேச எத்தனப்பட்டான். அதற்குச் சிறிதுபேர் அவன் பேசவேண்டாமென்ருர்கள். அதற்கு நான் சொன்னது, சற்றுப்பொறுங்கள், அவன் சொல்வதைப் பொறுதியாய்க் கேளுங்களென்றுசொல்லி நான் வாலிபனைப்பார்த்து நீர் பேசும், நான் உம்மைக் கவனித்து நீரெடுத்த காரியத்தைப்பற்றி உண்மை பேசுமளவுக்கும் நான் ஒன்றும் பேசாமலிருப்பேனென்றேன். எல்லாரும் பேசாமலிருந்தார்கள். இந்தச் சரசக்காரன் எழுந்துநின்று தனக்கெதிரியாய்வந்த நான் தன்னை மரியாதைபண்ணினதைக்கண்டு ஒரு வார்த்தையாகுதல்பேச அவனுக்கு வாய்வரவில்லை. இதற்கிடையிலே, நான் பரமண்டலங்களிலுள்ள தேவனைப் பார்த்து, நீர்வந்து அனுக்கிரகம்பண்ணிக் கிறிஸ்துமார்க்கத்துக்குக் கொடிய சத்துருவாயிருக்கின்ற இந்த வாலிபனைக் கலக்கி இச்சமயத்தை யேசுக்கிறிஸ்துவின் மகிமைக்காகவும் இந்தச் சனங்களுடைய ஆத்தும நன்மைக்காகவுமாக்கியருளுமென்று நேகேமியாவைப்போலப் பிரார்த்தனைபண்ணினேன். அவன் கொஞ்சமாகுதல் பேசப்பார்த்தும் ஒரு வார்த்தையாகுதல் அவன்வாயில் வராமற் போயிற்று. பிற்பாடு அவனொரு புதுத்தெருட்சியடைந்தவனைப்போல நின்று மனந்தெளிந்து கொன்னியாமல் மெத்தப் பதமையாய் விருப்பத்துடன் சொன்னதென்னவெனில் :

ஆதியிலே தேவன் வானத்தையும் பூமியையும் அவைகளிலடங்கிய மற்றுஞ் சராசரங்களையுஞ் சிருட்டித்தார் என்ருன். மேலும் ஒன்ருன் சீவிய மெய்த்தேவனுக்குரிய இலட்சணங்களையும் அவருடைய கிரியைகளையும்பற்றிச் சற்றே விபரமாய்ச் சொன்னதுமன்றி, சனங்களெல்லாரும் வணங்க வேண்டிய மெய்த்தேவன் பாவிகளுக்கு இரட்சகராகிய யேசுக்கிறிஸ்துவேயல்லாமல் வேறெருவர் அல்லவென்றும், விக்கிரகங்கள் வீணென்றும், அவைகளுடைய தாசர்களுக்கு நரகமே பங்கென்றும், இவர் அதாவது நான் சொன்னவைகள் சத்தியமென்றும், அவைகளோ இரட்சிப்பின் சத்தியபாதையென்றும் சனங்களுக்கு உறுதிப்படுத்தினுன். இவன் இப்படியெல்லாம் பேசினது கிறிஸ்துமார்க்கத்தை நிந்தனைபண்ணுகிறதற்கு ஒரு முகவுரையாக்குமென்று நான் சற்றே சந்தேகங்கொண்டேன். தான் சொன்னதெல்லாஞ் சத் [illegible] திரு [illegible] அறி [illegible] பதற்றி [illegible] றுத்துக் [illegible] ங்களை [illegible]. இந்த [illegible] ம்பிக்கை [illegible] யப்படுகிறே [illegible] தாமே ஏற் [illegible] க்களைக் கல [illegible] கிறிஸ்துநாதர் [illegible] ம்போய்ச் சுவிசேஷத்தை[illegible]றும் இதோமுடிவுபரியந்தம் [illegible] கிறேனென்றும், திருவுளம்பற்றின் [illegible] நிறைவேறுகிறதையும் நான் கண்டதினுல் அ[illegible] விசுவாசத்தை உயிர்ப்பித்து, இந்தப்பயணத்திலெனனிடத்திற் சுவிசேஷத்தைக் கேட்டு வேதாகமத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட சனங்களுக்கு ஆசீர்வாதம் உண்டாகுமென்ற நம்பிக்கையினுல் என்மனந் தையிரியப்பட்டது. இந்த வாலிபன் பேசிமுடிக்க இருட்டுப்பட்டுப் போனுலுஞ் சனங்கள் என்னை இன்னும் பேசச்சொல்லிக் கேட்டார்கள். நேரம்போனபடியால், பவுலுவையும் அவனுடைய கூட்டாளிகளான மற்றும் அப்போஸ்தலரையும், பசாசுபிடித்த கன்னி சுகமடைந்து குணப்பட்டதையும் தேவனுடைய சனத்தைச் சபிக்கும்பொருட்டாய்ப்போன பாலேயாமென்பவன் அவர்களை ஆசீர்வதித்துத் திரும்பின செய்தியையும், இன்னும் அதற்கிசைவாய்ச் சனங் :— இந்த வாலிபனிடத்திற்கண்ட அதிசயமான சம்பவத்தையும் பற்றிச் சிறிது கவனிப்புக்களைப் பண்ணிமுகித்தேன்.

[Education and Temperance at Vadere.]

ஐயாவே,

யாழ்ப்பாணத்தில் வசிப்பவர்களில் அனேகர் தற்காலத்தில் கல்விகற்ருேராகவும், கற்றவர்களிற்பலர் தம்மைப்போலப் பிறரையும் முக்கணர்களாக்கிக்கொள்வதுவே சிரேஷடம் என நினைந்து, பலவிதமாகப் பிரயாசப்பட்டு வருகிருர்களென்பதற்குத் தற்காலத்தில் அங்குமிங்கும் எழும்பும் உவாத்திமார், நாவலர், ஆக்கியோனமுதலான கல்விக்காரரும், வண்ணர்பண்ணையிலும், வதிரியிலும் ஸ்தாபித்திருக்கிற கல்விச்சாலைகளும் திருட்டாந்தங்களாக இருக்கின்றன என்பதற்குச் சமுச்சயமில்லை. இவைகளுள் எது நல்லதென்பது அதத்தின் பலனினுல் விளங்கும். ஆ! எமதூர் எவ்வளவு கல்வியறிவிலும், சீர்திருத்தத்திலுந் தேறியிருக்குது. இவ்வித தேறுதலுக்காக எம்மூரவர்கள் தேவனுக்கும் பாதிரிமாருக்கும் அரசாட்சியாருக்கும் நன்றியறிதலுள்ளவர்களாய் இருக்கவேண்டியது கடமை.

மேற்சொல்லியவர்களுள் ஒருவராகிய இராமலிங்கம் என்பவர் வதிரிக்குறிச்சியில் ஸ்தாபித்துப் பரிபாலித்துவருகிற விவேகவிளக்க வித்தியாசாலையில் படிக்கிற, அச. மாணுக்கர் இந்தமாதம், கூரு. தேதி சாயுங்காலம், உ. மணி துவங்கி, ரு. மணி வரைக்கும் ஊர்ப்பிறந்த அனேக பிரபுக்கள் முன்னிலையில் முறையே அரிவரி, பெயர், அகராதி, ஆத்திசூடி, நீதிவெண்பா, நாலடியார், நிகண்டு, இலக்கணம், கணிதம், திருக்குறள், நைடதம், புராணம்முதலான படிப்புக்களில் அதிகமாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டார்கள். அந்த வகுப்புக்களில் அதிகதிறமாகப் பாடஞ்சொன்னவர்களுக்கு உவெசிலியன் மிசியோன் ஊழியக்காரன், வேலாயுதர் முதலித்தம்பி உபாத்தியார் சிலபொருள்களை உபகாரமாகக் கொடுத்துத் தேவனைப்பற்றிய விவிலிய அறிவில் தேறும்படிக்கான சிலபோதனை பண்ணினதின்மேல் விவிலியவில் ஒரு அதிகாரம் உவாத்திமாரையுஞ் சட்டம்பிப் பிள்ளைகளையும் இன்னுஞ் சிலரையுஞ் சேர்த்து வாசிப்பித்து அதின் தாற்பரியமுஞ் சுருக்கமாய்ச் சொன்னதின்மேல், றீ. றீ. க. நியுற்றன் என்பவர் கல்வியைப்புற்றியும் கல்விகற்போர் மெய்ஞ்ஞானம் மெய்த்தேவ வணக்கமுடையவர்களாய் இருப்பது அவசரமென்பதையும் மிக

ப சாமர்த்தியத்துடன் அங்கிருந்
பப்பும் தனதென்று சொல்லு
ராமிலிங்கம் அவர்களுக்கு மிக
முகிக்க, றீ. றீ. மயில்வாகனம்
சியர் உபாத்தியார் முன்பேசின
ாக அவர்கள் பேசினவைகளு
மன்றி உவெசிலியன் மிசியோ
ண்டிருக்கும் அளவிடப்படாத
் அவர்கள் செய்துவருகிற ஆத்
த்தும் குறிப்பாகக்கூறி அங்கிரு
க்கடுத்த முயற்சியில் ஏவிலிட்
சியில் நன்மையுண்டாகும்படி
ங்கமுமொன்று ஏற்படுத்துவது
ட்டிப் பற்பல நூல்களைக்கோ
பஞ்சமாபாதகங்களுக்குக் கார
அவ்விததீமையை விலக்கு
ாக இதுமுதல் அருந்தமாட்டோ
கடதாசி தூவல்நீட்டி அவர
மங்களைத் தீட்டும்படி செய்
மதுவிலக்கினவர்கள், ௱௭௬.
வைத்தார்கள். நேரமில்லாத
தற்கு ஒரு சமையந்துறித்து அங்
த்துறையில் நீதவானும் வரு
டுமென்று இவர்கள்யாவருந் தீர்
இந்தக் கல்விச்சாலையில் சை
ள் செய்யப்படாதென்பதைப்
வன்னும்புத்தகம்ஒழுங்காக வா
யப்படவேண்டுமென்று வியாழ
ழங்கான சுவிசேஷப் பிரசங்க
பிலிப்புப்பாதிரியாராலும் றீ. றீ.
வஞ் செய்யப்பட்டுவருகிறதற்குங்
பாத்தியஸ்தர் இடங்கொடுத்தி
இந்தக் கல்விச்சாலையை விசா
சத்தைக்காட்டி எங்கள் ஆத்து
பியிருக்கும் உவெசிலியன் மிசி
என்றென்றைக்கும் ஆசீர்வதிப்
ப்படிக்கு, பொதுநயப்பிரியன்.
ம். ௵. வைகாசி ௴. ௭. ௳.

[Romanism.]

...ரமான்மதம்.

...தமுன், இங்கிலாந்து சீர்மையில்,
என்ற ஒரு உரோமான்காரனுக்
கின்சன் என்ற ஒரு இறப்ப[illegible]
க்கும் எழுத்துமூலமாய்த் தருக்க
, சொல்லப்பட்ட டாக்குத்தர்
லது யாதொரு உரோமான் குரு
அம்மதத்தைச் சேர்ந்த மற்றெ
ங் காரியங்களைப்பற்றித் தன்னு
ணி அவைகளுக்குப் போதுமான
க்கக்கூடியதாயிருந்தால் அவர்க
வுன் உபகாரங் கொடுக்கப்படு
பண்ணியிருக்கிறார். அக்காரி

கர் வழங்கும் விசுவாசப்பிரமா
சியாய்க் காட்டக்கூடிய யாதொ
னும்,
பையின் பாரம்பரை நியாயத்தை
த்தமென்றும், சத்தியமென்றும்,
ண்டானதென்றும் ஒப்பனைபண்
ருவனுக்கு, ௱. பவுனும்,
த பிதாக்களுடைய ஒன்றித்த சு
ாகமம் அர்த்தம்பண்ணப் பட்டி
க்தாட்சி காட்டக்கூடிய யாதொரு
னும்,
ங்களுக்குத் தவறில்லாத அர்த்த
ற்புறுத்தக்கூடிய யாதொருவனுக்

ன் சபைமாத்திரமே தவறில்லாத
எவ்விதத்திலாகிலுங் காட்டக்
னுக்கு, ௱. பவுனும்,
வேகப்படி சாதியாமல், உண்மை
தென்றறிந்துகொள்ளத் தகுமான
க்கூடியவனுக்கு, ௱. பவுனும்,
தைச் சனங்கள் வாசிக்கப்படா
நாதரால் அல்லது அவருடைய
் கட்டளை பண்ணப்பட்டிருக்கு
ட்டக்கூடிய யாதொருவனுக்கு, ௱.

அப்பத்தைவணங்கவும் அல்லது
பாவைகளை நமஸ்கரிக்கவும் வே
ஸ்துநாதரால் அல்லது அவருடை
ராற் கட்டளை பண்ணப்பட்டிருக்
காட்டக்கூடிய யாதொருவனுக்கு,

யாவை வணங்கவேண்டுமென்று
அல்லது அப்போஸ்தலரால் கட்டளை பண்ணப்பட்டிருக்குதென்பதைக் காட்டக்கூடிய யாதொருவனுக்கு, ௱. பவுனும்,

௰. சுத்தவாளரை அல்லது சம்மனசுகளை வணங்கும்படி கிறிஸ்துநாதர் அல்லது அப்போஸ்தலர் கட்டளைபண்ணியிருக்கிறார்களென்பதைக் காட்டக்கூடிய யாதொருவனுக்கு, ௱. பவுனும்,

௰௧. நற்கருணையில் றோமான் குருமார் சபையாருக்கு முந்திரிகைப்பழரசங் கொடாமல் அப்பத்தைமாத்திரங் கொடுக்கவேண்டுமென்று கிறிஸ்துநாதர் அல்லது அப்போஸ்தலர் கட்டளைபண்ணியிருக்கிறார்களென்பதைக் காட்டக்கூடிய யாதொருவனுக்கு, ௱. பவுனும்,

௰௨. குருமார்விவாகம்பண்ணப்படாதென்று கிறிஸ்துநாதர் அல்லது அப்போஸ்தலர் கட்டளைபண்ணியிருக்கிறார்களென்பதைக் காட்டக்கூடிய யாதொருவனுக்கு, ௱. பவுனும்,

௰௩. உத்தரிக்கிற ஸ்தலமொன்றுண்டென்று விசுவாசிக்கும்படி எங்களைக் கட்டாயப்படுத்துகிற ஒரு வசனம் வேதாகமத்திலிருக்குதென்று காட்டுகிற யாதொருவனுக்கு, ௱. பவுனும்,

௰௪. சனங்கள் விளங்காத பாஷையில் பிராத்தனை வாசிக்கப்படவேண்டுமென்று கிறிஸ்துநாதர் அல்லது அப்போஸ்தலர் கட்டளைபண்ணியிருக்கிறார்களென்பதைக் காட்டக்கூடியவனுக்கு, ௱. பவுனும்,

௰௫. உரோமைச்சபையார் பாவவிமோசனச்சீட்டுக்கொடுக்க உத்தாரம் பெற்றிருக்கிறார்களென்பதற்கு யாதொரு வசனம் வேதத்திலெடுத்துக் காட்டுகிறவனுக்கு, ௱. பவுனும்,

௰௬. வேதத்திலில்லாததுமாய், வேதத்தால் அத்தாட்சிபண்ணக் கூடாததுமாய், இரட்சிப்புக்கவசரமான யாதொரு விசுவாசப்பிரமாணம் தேவமூலமாய் உண்டாயிருக்குதென்பதைக் காட்டுகிற யாதொருவனுக்கு, ௱. பவுனும், உபகாரமாய்க் கொடுக்கப்படும்.

உதயதாரகை.

௲௮௱௫௰௨ ௵. வைகாசி ௴. ௨௰௩. ௳.

பிரமதேசம்.—இங்கிலீசுகாரருக்கும் இறங்கூனிராசாவுக்கும் யுத்தம்நடந்துவந்ததைப்பற்றி அநேகருக்குத் தெரியும். அந்த யுத்தத்தில் இங்கிலீசுகாரர் பிரமதேசத்தவர்களைவென்று போனமாதம் ஐந்தாந்தேதி மாட்டேபன் என்ற நகரியையும், பதினாலாந்தேதி இறங்கூன் நகரியையும் பிடித்துக்கொண்டார்கள். இருபக்கத்திலும் விழுந்தசனம் அதிகமல்ல, இங்கிலீசுகாரர்பக்கத்தில் இறந்தவர்களும் காயப்பட்டவர்களும் ஏறக்குறைய நூற்றைம்பதுபேருக்குண்டு. ஆனாலும், யுத்தம் வலுத்து நெருங்கியவேளையில் பிரமரோடித்தப்ப வளமிருந்ததினால் அவர்கள் வளத்தில் விழுந்தவர்களும் அநேகரல்ல. யுத்தம் நடந்தவேளையில் வெய்யிற்கடுமையாயிருந்ததினால் இங்கிலீசுகாரர் பக்கத்தைச்சேர்ந்த இராணுவத்தலைவர்களிலும் மற்றுஞ்சனங்களிலும் சிலரிறந்துபோனார்கள். இங்கிலீசுகாரர் பக்கத்துக்குநின்று பொருதவர்கள் சகலரும் எண்ணாயிரத்து முப்பத்தேழுசனம். இறங்கூனைப் பிடிக்கையில், எண்பது பெரும்பீரங்கிகளும் எழுபது சிறுப்பீரங்கிகளும் பதினெண்ணாயிரம் இறுத்தல் வெடிமருந்தும் இங்கிலீசுகாரருக்கு அகப்பட்டது. பிரமருங் கூடியளவு பிரயாசத்துடன் தங்களாலான மட்டும் பராக்கிரமபலமாய் யுத்தம்பண்ணியுந் தோற்றுப்போனார்கள். இவ்விதமான ஆண்மைத் திறத்துடனே போர்செய்வார்களென்று ஒருவரும் எண்ணியிருக்கவில்லை.

இந்த யுத்தத்திலேற்பட்ட படைசேனங்களுக்கு நேரிட்ட துன்பமும் துயரும் வருத்தமும் எவ்வளவென்று சென்னபட்டினத்துப் புதினப்பத்திரிகை போன்றில் எழுதியிருக்கிறவைகளை இதன்பின்னால் மொழிபெயர்த்துப் பிரசுரஞ்செய்கிறோம். அதை வாசிப்பவர்களெல்லாரும், யுத்தம்பண்ணி உயிரிழப்பதிலும் சமாதானமுள்ளவர்களாயிருப்பது எவ்வளவதிகமேன்மையென்றெண்ணி உணருவார்களென்று நினைக்கிறோம்.

பிரதானமாய்க் கோதாரிமுதலிய சாவுக்கேதுவான வியாதி பட்டாளத்திற்றலைப்பட்டது. யுத்தத்தில் இறந்தவர்களிலும் வியாதியினாலிறந்தவர்கள் அநேகர். இது அதிசயமல்ல, ஏனென்றால் சித்திரைமாதம் பன்னிரண்டாந்தேதிகாலமே தொடங்கிப் பதினைந்தாந்தேதி இராத்திரியளவும், மூன்று நாளாகச் சனங்களிருக்கிறதற்கு யாதொரு கூடாரமாகுதல் பாளயமாகுதலில்லாமற் சிவத்தக் கம்பிளிச்சட்டை பூட்டப்பட்டவர்களாய்ப் பகலில் அகோரமான வெய்யிலுக்கேதுவாயிருந்ததுமன்றி இரவிலும் நித்திரைகொள்ள நல்லஇடமில்லாமற் சதக்கல் நிலங்களிற் படுக்கவுங் குடிக்க நல்லதண்ணீரில்லாததினால் அழுகலுப்புத்தண்ணீரைக் குடிக்கவும் இடமாயிற்று. அல்லாமலும், படிச்செலவுங்குறைவு. அதுவும் ஒழுங்காய்க் கொடுபடவில்லை. அழுகல் நிலங்களிலுங் காடுகளிலுமிருந்தெழும்பிய நச்சுக் காற்றுக்களினாலும் புதைக்கப்படாமற் கிடந்த பிண நாற்றத்தினாலுஞ்சனங்கள் அதிக உபத்திரவப்பட்டுத் துன்பம் வந்துகொஞ்ச நேரத்திலே அநேகம்பேர் இறந்துபோனார்கள்.

வம்பாய்.—இற்றைக்கேறக்குறைய நூற்றைம்பது வருடக்காலமாக வம்பாயிலும் சால்சேத்தியென்ற தீவிலுமுள்ள றோமான்காரர் தத்தமக்குரிய குருமாருடைய எல்லையான ஆட்சியைப்பற்றி ஒருவர்க்கொருவர் வாதாடிவந்துங் கடைசியாகக் குத்திச் சண்டைசெய்ய ஏதுவாயிற்று. ஆகையால், வம்பாயின் விசோப்பேன்பவர் சாலசேத்தியென்றதீவிலே கோவைக்குருமாருக்கு விரோதமாக ஒரு புதுக்கோவிலைக் கட்டும்படிக்குத் தீர்மானம்பண்ணினார். அந்தத் தீவிலுள்ள கிறிஸ்தவர்களான மீன்பிடிகாரர் கோவைக் குருமாரின் விசோப்பிடத்திற்போய்த் தாங்கள் கட்டப்போகிற கோவிலுக்கு அஸ்திபாரக்கல்லு வைக்கும்வேளையில் நடக்கவிருக்கும் பூசையிற் பவனியாக நடத்தும்பொருட்டு அவரிடத்திலிருக்கிற வெள்ளிக்குருசைக் கொடுத்துப்போடும்படி கேட்டபொழுது அவர் கொடுக்கமாட்டேனென்றதினால் அவர்கள் அதை வலிமையாய்ப் பறித்துக்கொள்ளும்படி முயன்று போனமாதம் நாலாந்தேதி அவர்கள் கோவிலிலேயிருந்த சனங்களை மூர்க்கமாயடித்து அநேகம்பேரைக் காயப்படுத்தினார்கள். ஆனாலும் போலீஸ்காரர்வந்து அவர்களைத் துரத்திவிட்டார்கள். ஆ! சகோதரர் ஒன்றாய் ஏகமான சிந்தையாய்ச் சஞ்சரித்தாலெத்தனை நேர்த்தியான இனிமை.

மேலும், இவ்விடத்திலுள்ள ஊர்ப்பிறந்த பட்டாளத்துடனே இச்செலவு சேர்ந்திருந்த ஓர் ஏரோப்பையக் கத்திகட்டி இஸ்லாமதத்திற் சேர்ந்துவிட்டான். அல்லாமலும், இந்தியாவுக்கு மற்றப்பக்கத்திலிருந்த வேறொரு ஏரோப்பையன் இஸ்லா மதத்தை அனுசரித்ததினால், சாப்பாட்டுச் சமையலைப் பற்றி மெத்த நுட்பமாயிருக்கிறான். இவன் தானிருந்த பட்டாளத்தைவிட்டு ஒளித்தோடி அராபியனைப்போல வேஷம் போட்டுக்கொண்டு திரிகையிற் பிடிபட்டு மறியற்படுத்தப்பட்டான்.

சென்னபட்டினம்.—பெல்லிசூனியம்வீணென்றும், இபசவாதம் பொய்யென்றும், சோதிடசாத்திரத்தினால் யாதொரு பலனில்லையென்றுஞ் சனங்கள் நம்பிவந்தாலும் இச்செலவு சென்னபட்டினத்தில் ஒரு காரியம் நடந்தது. என்னவெனில், குடபத்து நீதவானாகிய மெஸ்தர் எல்லியற்றென்பவர் தனக்கு முதலுதவிக்காரனாயிருந்த அவ்வூரவனொருவனைச் சிறிது செய்கைத் தப்பினிமித்தங் குற்றம்போட்டதினால் அவன் துரைமேலே பழிவாங்கஎண்ணி அவரைக் கொல்லும்படி பண்ணின யோசனை என்னவெனில், ஒரு ஆட்டுத்தலையெடுத்து அதில் ஏழு பெரிய ஆணிகளை அடித்திறுக்கி அதற்கநேகம் உருக்களைச் சேபித்து அதைக்கொண்டுபோய் நிலத்திலே தாழ்த்துவைத்தான். அந்த ஆட்டுத்தலை அழுகத் துரையுடைய உயிர் நிலையங்களும் அழுகி அவர் இறந்துபோவாரென்று எண்ணி இப்படிச்செய்தான். இப்படி இவன் செய்தது தன்னைச் சதியோசனையாய்க் கொல்லத் துணிந்ததற்குச் சரிவந்த குற்றமென்று நினைத்து அவனிடத்திற் பிணைவாங்கும்படி கட்டளைபண்ணினார்.

கண்டி.—முன்னிருந்த இராசவங்கிஷத்திற் சேர்ந்த கண்டியிற் சிங்களத் துரைச்சாணியொத்தி கிறிஸ்துமார்க்கத்திற்சேர்ந்து கனம்பொருந்திய ஒக்லி ஐயரால் ஞானஸ்நானம் பெற்றபடியால், அஞ்ஞான இருளிலிருக்கின்ற மற்றும் பிரபுக்களும் கிறிஸ்துமார்க்கத்திற் சேருகிறதற்கு இதுவே வழியாதமென்று காத்திருக்கிறோம்.

ஆஸ்திரேலியா.—இந்துதேசம்முதலிய இடங்களிற் குற்றப்பட்ட மறியற்காரரைப் பெரும்பாலும் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு ஏற்றியனுப்பிவைப்பது வழமையாயிருந்தும், இனிமேல் அப்படிப்பட்டவர்களை அவ்விடங்களுக்கு அனுப்பப்படாதென்றொரு காகிதம் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு வந்துசேர்ந்ததால் அக்காகிதத்தை அவ்விடங்களிலுள்ளவர்கள் சந்தோஷத்துடனே ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

காகிதப்பிரத்தியுத்தரம்.—திருக்கோணமலையிலிருந்து சொற்பொருளாராச்சியானனுப்பின கடிதம் வந்து சேர்ந்தது. அதற்கவர் தாமே தபாற்செலவுகொடுத்து அனுப்பவேண்டிய வழமையாயிருக்க அப்படிக்கொடாமல் விட்டதற்காகத் துக்கப்படுகிறோம். அதைப் பிரசுரஞ்செய்வதினால் யாதொருவருக்கும் நன்மையுண்டாகாதென்றெண்ணி விட்டுவிடுகிறோம்.

MORNING STAR.

Jaffna, Thursday, May 27, 1852.

WAR WITH BURMAH.—News has been received of the capture of Martaban and Rangoon, the first on the 5th of April, with little loss on either side; and the latter on the 14th, after a long conflict, with 150 "killed and wounded" on the part of the English. The loss of the Burmese is supposed to be not large, as they managed to escape. During the fight, the heat of the sun was terrible, and many of the English officers and men were stricken down by *coup de so-leil* (stroke of the sun.) The whole number of the British force engaged in this expedition consisted of 8,037 men of all arms. At the taking of Rangoon 80 guns, 70 jingals* and 18,000 lbs. of gunpowder were secured. The war appears likely to prove a serious affair, for though success attends the English, the Burmese seem very obstinate and fight with an energy and valor that was not expected.

The following extract from the Madras Atheneum will give our readers some idea of the sickness, sufferings and hardships experienced by the soldiers engaged in the war, and perhaps also, lead them to place a new estimate on the blessed word *peace*:

Deadly sickness, chiefly cholera, has broken out among the troops, and is committing far more serious havock than the bullets of the enemy. This can occasion no surprise when it is considered that for three successive days, from the morning of the 12th to the evening of the 15th, the men were exposed without tents or camp equipage of any kind to the heat of a burning tropical sun, buttoned up in red woolen coats, with heavy black shakoes (military caps) on their heads, swamps under their feet, amidst the damps of which, after the terrific blaze of the day, they had to repose during the night. Besides all this—enough to destroy the strongest constitution—scarcely any water was to be had. The rations were scanty, and irregularly served out; the dirty brackish water to be found in the fields was eagerly drunk; the atmosphere was laden with the miasma of the marsh, the jungle and the stench of the unburied dead. The men were dying in numbers after a few hours sickness—and no wonder.

*Jingal—a light gun mounted on a carriage easily borne by two men.

"BRANDY AND SODA—DELIRIUM TREMENS AND DEATH!"—We have found quite a sensible, readable article in the Colombo Examiner with the above startling caption. One sentence in the piece, *we* do not understand, and we copy it that our readers may see if they do. It is, "Brandy and soda however finds duties for every temperate persons both passive and active." Whatever this may mean, there is no doubt about the following paragraph, which is true to the letter. The utterance of such sentiments does honor to the head and heart of the Examiner's editor.

We have spoken of brandy and soda, but we do not less remark upon the numberless shapes in which the unfortunate victims hide their poison. One self-deceiver sends for tincture of gentian, another asks his friend for a glass of sherry. One has been recommended to try brandy and salt as soon as he is out of bed in the morning. It all reaches the same end, the man is beaten, the soul is lost: a drunkard's death ensues. Will false notions of hospitality make men continue to be accessory to this dreadful end of a fellow creature? Will men be so timid, that fearing to offend or to lose their own temporary composure, they will make no effort to withdraw those from destruction, who are committed to their guardianship or government.

CHINESE LANGUAGE REPRESENTED BY ENGLISH LETTERS.—In the Star of Oct. 9. 1851, there was an article with the above heading, giving the information that an attempt was then making at Amoy, to introduce the use of English letters in the Chinese language, instead of the almost numberless characters of the Chinese. We are glad to know that the experiment is succeeding well, and promises great results to China in whose borders dwell, it is said, at least one-fourth, and probably *one-third of the whole race of man!* The following is an extract of a letter, dated March 15, just received by a lady of the American Mission, from an English lady at Ningpo, who has a boarding school in that city of 50 Chinese girls:

Almost the entire number of our missionary friends regard (and it would appear with great propriety) the preparation of books in the colloquial language for the ready information of the reader, as calculated to promote greatly the intellectual and religious benefit of the inhabitants of this land, putting the learner of six *months*, and in many cases six *weeks*, in a position to read with the intelligence of a student of six *years* of the native character and native books. We feel therefore that this use of the Roman character places a power of vast importance within reach of our girls, which it is our fervent prayer may be the means not only of bringing to them, but through them, to others, *light and salvation*.

REPLY TO A CORRESPONDENT.—"A Protestant's" difficulty may perhaps be solved by considering that though marriage be a "sacrament," according to the doctrine of the Roman Catholics, "and as such a further means of grace," it is so to the *laity* only, not to the *clergy*.

PROGRESS OF MISSIONS.—At the opening of the present century, a few missions mostly of recent origin, might be seen faintly twinkling out from the depths of pagan darkness. But they were feebly sustained, had gained no stronghold on the heathen world, and awakened no general interest among the churches. Never did any age, not even the apostolical, behold such a system of missions as we are now permitted to see. They are not indeed universal, for some portions of the world are as yet scarcely accessible. But the Christian traveler would find them on nearly all the more important points along two thousand miles of the African coast; in nearly every important centre of influence in Western Asia; on the upper waters of the Indus; along the Ganges, around nearly the whole sea-coast of India, and over nearly the length and breadth of its great peninsula. He would find them in Ceylon, in Assam, in Siam, in the Indian Archipelago, and in the five chief ports of the Chinese empire. Launching abroad on the Pacific, he might venture to cast anchor in almost any of the groups of islands in the confidence that missionaries of the cross are there to protect him from savage men; and already do Christian missions afford a more effectual and better protection to the mariner in that "Island World," than could be furnished by all the navies of Christendom. And along the great rivers of our western wilds, after crossing the rocky mountains, how often would the traveler be gladdened at evening by the songs of Zion, when fearing he should hear the war-cry of the savage!

Though all this be but the *beginning* of the enterprise for the world's conversion, (and it is nothing more,) yet how great is that beginning!—how wide!—in how many places!—how extended over the earth! You find the heralds of the cross alike in the burning and temperate zones, in every climate; encountering every form of babarism, every language, every religion; and laboring with equal cheerfulness, in every part of the unevangelized world.

Rev. Dr. Anderson, Sec. A. B. C. F. M.

THE SOURCE OF STABILITY.—Rev. Dr. Murray gave utterance to the following sentiments at the annual meeting of the British and Foreign Bible Society in May 1851:

Why is it that England has kept her anchorage while other ships of state on the continent have been recently blown hither and thither by the storms of revolution? Why is it, My Lord, that you have been enabled to make the statement which you made in your opening address this morning, that English vessels are pushing their way into every creek that empties itself into the ocean? Why is it that the sound of England's drum never ceases, and that it is everywhere beaten to herald the glorious orb of day, which never sets upon England's dominions? Why is this? England has the Bible. Why is it—if I may draw an illustration from that noble country to which I belong—why is it that Mexico is so low, and the United States, a neighboring republic, so high? Mexico has not the Bible, and the United States has. There is no hope of religious liberty, there is no security even for the civil liberty which is enjoyed in the United States and in Britain, except that which is derived from the inculcation of the Scriptures. Let the Scriptures be taken from Britain, and Britain will soon be like Italy. Its monuments of glory will soon fall into dilapidation; its glory will, in part, become a matter of history.

ELECTRIC TELEGRAPH.—We are glad to learn by the Friend of India that there is good reason to expect there will ere long be extensive lines of the electric telegraph in India, running from Calcutta to Madras, Bombay, Agra, Lahore, &c. Dr. O'Shaughnessey, who has successfully established a line of telegraph from Calcutta to Kedgeree, has been deputed by Lord Dalhousie, to visit the Court of Directors of the East India Company, in London, in order to report his success and to secure the making and carrying out a plan for a line throughout all India, as above mentioned. Dr. O'Shaughnessey has been in India twenty years, and has accomplished great results through his own energy and scientific knowledge. He sailed from Calcutta on the 3d of May, and intends to visit England, the Continent of Europe and the United States, in which latter country 10,000 miles of telegraph are in constant use.

We give insertion to the following item, which we have taken from the "Foreign Missionary" publication,—thinking it to be well adapted to all classes of all climes:

TWO VIEWS OF ONE'S FELLOW-LABORERS.—Of almost every person we may take two views:—one, in the feeling of tenderness for his deficiencies, sympathy with his sufferings, and kindness towards him and all that is his; the other, in judgment, comparing every word and act with the strictest rule, and condemning all that is wrong, making no allowances for the circumstances of education, habit, temperament, &c.

For many reasons, let me aim at the former way of viewing my associates and fellow-laborers. I regret that my practice savors so much of the latter.

Note Book of a Missionary.

A knowledge of our duties is the most useful part of philosophy.

A desire for admiration is the offspring of vanity.

ANGELS SENT TO MINISTER.

1. And is there care in heaven? and is there love
In heav'nly spirits to these creatures base,
That may compassion of their evils move?
There is; else much more wretched were the case
Of men than beasts. But oh the exceeding grace
Of highest God! that loves his creatures so,
And all his works with mercy doth embrace,
That blessed angels he sends to and fro,
To serve to wicked man,—to serve his wicked foe.

2. How oft do they their silver bowers leave,
To come to succour us, that succour want!
How oft do they with golden pinions cleave
The flitting skies, like flying pursuivants
Against foul fiends to aid us militant,
They for us fight, they watch and duly ward,
And their bright squadrons round about us plant;
And all for love, and nothing for reward:
Oh! why should heav'nly God to man have such regard.—*Spenser.*

PLANTING PALMYRAS.—We have received the following article from a friend, and hope it may receive that thought and attention which the subject deserves:

MR. STAR:—The remarks in your last number on the prospective value of the palm flour, awakened a train of thought which has often been in my mind within the past two years.

From observation and inquiry, I think there can be no doubt that an acre of productive palmyra orchard is worth as much as an acre of paddy culture. My conviction is, that it is worth more merely as a surface for the support of a family, aside from the worth of the timber. But if this be true, why is there such a wish to buy paddy land, and why is paddy land so dear compared with that where palmyras may be cultivated? The simple reason is, I think, the want of funds to invest in land for palmyra growth. *This* will *not* be productive under twenty years, whereas paddy land pays its cultivator every year. True, but the manure and labor given to paddy land is much more than the interest of the money laid out for a palmyra orchard. Every one knows that good paddy land requires much care and attention, but the palmyra land needs nothing but fencing for the first ten or twelve years. This subject is worthy of a long article, but I have only time and space to hint at my conclusions, namely; should our ever wakeful Collector give a strong expression of his feelings in this direction to the headmen, and every headman forward the object, all the stony unproductive ground now spreading through Pootoor, Copay, Atchuvaly, and Mylitty and many smaller waste places in various parts of the district would be planted with palmyra pits or kernels in 1852, and in thirty years, these now barren lands would be the most valuable surface in the district, whether we consider commerce or home consumption. This same *forethought* should be extended to the islands also, where some of the poor people are pursuing a suicidal course by cutting their palmyras for timber while the trees are young and comparatively worthless. I am quite sure that this subject will commend itself to every one who looks forward fifty years. AN OLD FARMER.

"PERSUASION IS BETTER THAN FORCE."

To the Editor of the Morning Star.

SIR:—In an article which appeared in the Star of the 22d ultimo, three questions were proposed for the consideration of anti-teetotallers, the last of which was,

"Has any better course than teetotalism occurred to you" (to stay the progress of intemperance.) "If so, I pray you proclaim it to the world; it will be one of the greatest boons you can confer on it."

In reply it has been said by more than one, that the "better course" would be to petition government to abolish taverns throughout the country. That this is most desirable, *teetotallers* will generally cordially assent to. But does it not appear incongruous that those who object to recommending teetotalism by *precept* and *example* should propose enforcing its practice by *statute* and *penalty*?—a measure, in fact, but one step short of, and FAR LESS EQUITABLE than the famous Maine Law, inasmuch as that law places the same restrictions on the beverages of the rich and the poor, while the proposed one would only forbid the potations of the latter.

Be that as it may however, the proposal, *so far as it goes*, is a good one. May I therefore be allowed respectfully to urge our anti-teetotal friends to set about the matter at once. In trying their remedy, they may rest assured of our sympathy and co-operation while we still continue to try ours; and between us it may be that with the blessing of God on our labors, the evil will be arrested, which has hitherto been making such rapid strides. Let all who have the interest of the country at heart, "be up and doing" as Longfellow says. Do not, because you disapprove of the weapons we use to resist the enemy, neglect trying your own. Strike as you will—only *strike!* Yours truly,

May 18, 1852. FELIX.

AMERICA.—The electric telegraphs in the United States consume, annually, more than 720 tons of zinc worth 57,000 dolls.; more than a million of pounds of nitric acid worth 117,000 dolls.; and mercury to the value of 27,000 dolls. On the line of telegraph between Cincinnati and Pittsburgh, there were transmitted in 1850, no less than 364,559 paid despatches; and the revenue received amounted to 73,278 dolls. These despatches were not all transmitted from the terminal offices, but many of them from intermediate places. Still, the fact that a thousand despatches are every day transmitted on this single telegraph line, shows to how great an extent the population in America avail themselves of this invention. The average cost of these despatches is about seven annas each.

In Indiana are six railroads, and upon neither of them is a car run upon the Sabbath day.

There are ready eleven Protestant churches in San Francisco.—*Bombay Guardian.*

KANDY.—Perhaps it will be interesting for most of our Christian friends to hear, that at Kandy on Sunday morning a respectable Kandian lady, of the Dunivillle family was admitted as a member of the Christian Church, by the Rev. Mr. Oakley. This we expect will pave the way for the conversion of many other respectable chiefs and their families who are still plunged in the darkness of heathenism.—*Col. Obs.*

…OF THE TRUTH IN INDIA.

…subjoined extracts from an interesting …ur for Bible distribution and preaching, …egion of Nellore of the Madras Presiden… S. S. Day, a Baptist missionary of our ac… accompanied by a colporteur of the Madras … Bible Society. We find the journal in the …port of the above named society for 1851—a …l of interesting matter, and giving evidence … Madras Auxiliary is doing a great and good … Mr. Day in speaking of a village some 30 miles … Nellore, says:

…y one man made opposition: he, in the height … pride of learning and of supposed superior birth, …ming with others of his class to be *not only divine* … *divinity*, and in the power of his stentorian voice, …on us like a lion; and at the first interview in a …et, he put us entirely at defiance, and effectually …vented both preaching and giving books for half an …r or more; his main force consisted in his power… voice, and entire disregard of etiquette, towards …er his opponent, or the company of listeners. This, …n sorry to say, is according to my observation, but … often the characteristic of brahmin disputants up on …gion in this part of the country. But as not unfre…ntly before has happened, the "loftiness of man" … "bowed down; and the haughtiness of man" … "made low." "The lofty looks were humbled." … own wicked spirit, or else the devil made him ut… such observations, and disgusting nonsense, and to …ave so meanly that the very people, whose cause …was professedly defending, turned against him and …ed him to hold his peace, while we replied to cer… of his propositions. Suffice to say, that but a few …utes were occupied in *fair* argument, accompanied …our part by the teaching of the word of God, and … battle was fought, the champion of falsehood was …nt, and there were no others. The man became … the time more like a lamb than a lion, but ventur… renewal of the contest. We afterwards had de…tful seasons in different parts of this large village; …ishing a good number of readers with portions of …red Scripture.

…We should be glad if this trait of loud talk and an …rbearing spirit were confined to brahmins, but we …e frequent occasion to know that it is not. Indeed, …ny among the Tamil people, when engaged in con…versy, seem to endeavor to make up what they lack …sound argument and good sense, by loud vocifera…ns, inflating their lungs to the utmost capacity and …ring forth what?—noise, noise, chaff, and little …!

The following remarkable instance of the power of …th, as given by Mr. Day, though somewhat long, …not, we think, fail of interesting all our readers:

…On the first occasion of our preaching in the main street of …varayapulli, a young man, who had learned English in a …ssion school in Madras, being exceedingly bitter against …Jesus Christ" and his religion, fiercely withstood our en…avor to preach to the people that gospel which declares, …t under heaven nor among men there is none other name …ven whereby we must be saved, but the name of Jesus. …e case was so remarkable that I venture to be more parti…ar. There were gathered around us some 30 or 40 per…ns; others were coming;—only a *passing word or so of ex…se* for the practice of idolatry had yet been offered by any … the company—on the contrary a tolerably decent attention …s paid to our preaching—some few had already asked for …oks, and were waiting till the discourse should be ended, …hen they had the promise to be supplied. This young man …me into the crowd, and commenced cavilling, and address… the company at the same time that I was speaking. When …quently requested to desist, he was only the more violent …d abusive. I stopped short and appealed to the audience … know whom they desired to hear; whether myself or the …ung man. They cried out, "We wish to hear you, sir." …said, "The religion I teach is one of *peace* and *love*, not of …nfusion and violence. If they refuse to hear our preaching … to receive our books, we have no authority to force them … do so. Nor is it our custom to behave so unbecomingly as … *continue speaking*, when another is *addressing* the company, …hen I speak, I wish to be *heard*;—if not heard, the speak… is all vain. When others speak they should be heard; …herwise their speaking is vain. You have seen the course of …is young man: I was quietly preaching to *you* when he came …mong you and you suffered him repeatedly to interrupt me by …udly addressing you while I was in the act of speaking." … He shant do it any more, sir; we wish to hear you"—said …any voices, and immediately some more zealous than his …llows, turned upon the young man with abusive words, and …dered him to be off with himself. "No, no," I said, "do …t abuse the young man, but only let him be quiet until I …ve finished my discourse on the particular subject, which I …omise shall be but short, and then if this young man or any …her person wishes to give answer to what I have said, to ask …rther information on these things, or to harangue on your …vn religion, let him speak and be heard. I for one will hear …ithout speaking a word." To this all agreed save the young …an: I proceeded, but had scarce ten words when the poor …icked young man, unable to control himself, interrupted; …d this he did several times, but was immediately hushed by …me of the company. I finished and said, "Now if any one …ishes to reply or discourse, let him do so:—hear him, but let …ly *one* speak at once. I have done." No sooner had I …irly ceased speaking than the young man stepped boldly …rward and attempted to speak. Seeing that some present objected to his occupying the time, I entreated the company now to be silent, and hear the young man patiently: and further requested him to go on now, assuring him that I for one would give good attention, and not interrupt him so long as he kept to the subject, and the truth. A remarkable silence ensued. For a few moments the young scoffer, when he found himself thus in quiet possession of the floor, and honorably treated by the antagonist, whom he had come forward to oppose, was quite unable to utter a word. Meantime as one of old said, "I prayed to the God of heaven," to interpose, and confound this bitter enemy of the cross, and overrule this occasion for the glory of Jesus and the good of that company of souls. After hemming and hesitating, and several times attempting to say something and failing to get the word out, he stopped in entire silence a few moments; and then as if under a *new inspiration*, (so to speak,) he calmly and with a full voice and clear untrammeled utterance and suitable solemnity said:

"In the beginning God created the heavens and the earth, and all things that are in them." And in the same manner continued to give a little more expanded account of the works and attributes of the *one living* and *true God*. He went on to assure the people that there is *but one true God* whom all men ought to worship—that Jesus Christ is the true Savior of sinners. That all idols are vain, and they who served them would have their portion in hell—that this preacher (meaning myself,) was right, and told them the true way of salvation. And in this style he continued for several minutes, uttering the very things that he had come forward at first to oppose and ridicule. Meantime I was in doubt somewhat whether this was not a *mere introduction* to a violent attack and abuse of the religion of Jesus:—he several times referred to me to bear witness to the truth of what he was saying, but I, according to agreement, declined to say any thing until *he* should be quite done: when he had, as it seemed, nearly exhausted his fund of knowledge of truth, and began to stammer, and hesitate and wander about, speaking foolish things and seeming scarcely to know what he was saying, the company grew impatient, murmured and hissed at him till he shrunk away confounded and ashamed, and sneaked off quite out of the company and out of sight. I was astonished at the result which had so far exceeded my faith when at first I had tremblingly prayed, and committed this cause to God. Such signal interposition of God to confound the enemies of the cross—such fulfillment of the word of the Great Master, who after bidding his disciples "Go preach," said, "lo! I am with you," greatly quickened my faith, and encouraged the hope that special blessings may yet ensue to the people who have, during this tour, heard the gospel, and received portions of the precious Scriptures. By the time the young man left off speaking it was nearly dark. The company requested me to speak further, but it seemed good to me to do no more than to relate the case of Paul and his fellow apostles, being followed by the damsel who was possessed of the devil, and afterward converted; of Balaam who went forth to *curse* God's people, but could do nothing, but *bless* them; and to make a little improvement of this wonderful occurrence which they themselves had witnessed. Only a few books were then given, it being too dark to read even the names. I promised to come again in the morning and both preach and give books, if people there should come together, which promise was fulfilled with some more interesting events, but I have no room to mention them.

SHANGHAI.—Of this place in China, the Friend of India says—Ten years ago, this port was scarcely known even by name to Europeans, and even so late as 1846, it was not considered worthy of a place in Mc Culloch's exhaustive Geographical Dictionary. It is now filled with an active and prosperous population of English and Americans, who were lately very near involving England in a war with the Chinese by their determination to construct a new race course and a park. It possesses one of the best printed newspapers in the world, and is gradually rivalling long established capitals in the magnitude of its trade. The synoptical view of the trade for 1851, published by Mr. Rutherford Alcock, the British consul at the port, exhibits a spectacle of progress which has no parallel except among some of the cities of the Western world.

Should the American idea of making New York the pivot of Asiatic trade ever be carried out, Shanghai must become the great export warehouse of Eastern Asia, and already there are signs that the wealth of San Francisco is reacting upon the opposite shore of the ocean.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Dates from England to April 8th are received. The news for the most part, is not of great general interest. In England the avowal of free trade principles becomes bolder and bolder, while in every quarter the doctrines of protection are evaded or equivocated by men who were formerly their loudest and most doughty champions. This being the case, we can hardly expect that the present ministry, with Lord Derby, an avowed advocate of protection, at its head, will long continue in power.

FRANCE.—The French President continues his tyrannical course with increased vigor. Decree follows decree and citizens are condemned and banished *without trial* and without even any *known* reason. What will be the end of those things it is not easy to say, but many suppose an empire will soon be established, and Napolean become emperor in *name*, as he is now, almost or quite, in *reality*. A dotation, or yearly allowance, of 12,000,000 francs (£500,000) has been voted to him by the French legislature. His power and glory, however, may be very short, for he is said to be very ill from a wasting disease which is beyond the reach of medical skill.

The French chambers were opened on the 5th of April by the President with great pomp. His speech was replete with friendly protestations to Europe and was received with enthusiastic applause.

The French are building vast barracks at Rome thus clearly intimating their intention of still remaining there.

AMERICA.—Gold, in great abundance, has been discovered in Virginia, the oldest State of the American Union, and first settled in 1607.

HINDU MARRIAGES.

(CONCLUDED.)

In our last, we mentioned some of the lamentable consequences resulting from marriage alliances contracted by the heathen. Nor are these results confined alone to moral character. They go far to affect even the physical powers. Young men of high caste, possessing no other merit than this, endowed with a moderate fortune, contract, from their loose mode of training, an aversion to any active useful labor and indulge themselves in the fond anticipation of a speedy promotion in life. This is realized to them on their being wedded to some woman of handsome dowry. Having now at command a large fortune, and nothing apparently to care for, they think they have little to do, and, beside spending their time in sleep and chit chat, they collect their friends of the same stamp in character, and form themselves into one or two companies, setting themselves to some diversion, especially the favorite game of cards, cheering and animating themselves by chewing betel, &c. Such a course is continued for a long time, when, at last, but too late, they find themselves reduced to the brink of ruin, to say nothing of the loss of time and ultimate disgrace which follows such a course. The children of such parents are likely to copy the bad example set before them.

I now wish to speak of another class of people, concerning whom chiefly this article was written. They are the learned, the intelligent and the leading part of the native community, of whom I cannot but speak in strong terms. I say in strong terms because it is they who have perverted right judgment and prostituted their acquirements and talents to the basest of purposes. When at school, under the tuition of the missionary, they were marked for propriety of conduct and assiduity in the persuit of literary attainments. Their minds, which had suffered much morally when under the training of their heathen parents, expanded daily in wisdom and knowledge. Placed under such favorable circumstances, instances of conversion, arising from the conviction of sin, and a sense of the degradation of heathenism, became numerous. The man of God was cheered, and looked forward with hope for further success. But alas! in how many instances have his expectations been blasted. The young scholar leaves the institution with high recommendations of character and ability, and goes about in search of a situation. If he succeed at all in the object he was in view, his next step will be to be settled in life. Then, living as he does among his heathen friends, his morals are so far contaminated that his personal religion sickens and gradually dies away. The love of money, and the fear of losing the regard of his heathen friends, become the predominating object, and the mind, having now lost the power of religion, is again poisoned by the old serpent with his deadly venom, so that his victim goes back in the downward road of heathenism and idolatry. The stepping point to this the contraction of a marriage with a heathen girl; and the chief, I might say, the only, inducement for such a marriage is to possess a large dowry. The conduct of such a person affects the community at large, and his guilt assumes an aggravated form, when it is considered that his example is not unfrequently appealed to by his ignorant countrymen as a reason why they should still continue in the religion of their ancestors. Surely upon the heads of such persons, rests a weight of guilt that at the judgment will be found a fearful thing to bear.

Yours truly, T. Y. R.

Chundiculy, March, 1852.

A NOBLE BOY.—"A boy came to me last winter," says a Michigan colporteur, "for temperance tracts. Of this noble spirited boy I afterwards learned the following fact: A relative of his in a grocery had poured out a dram of liquor in a tumbler to drink. The boy stepped forward, and put a temperance tract over the mouth of the tumbler. The man took it up, and looked at it, and the first words he cast his eyes upon were, 'no drunkard shall inherit the kingdom of God.' He dashed the glass upon the floor, exclaiming, 'that is the last of my drinking liquor, God being my helper.' He has kept his resolution."

NOTICE.

The second quarterly meeting of the Jaffna Total Abstinence Society, will be held at half after 6, P. M., on Wednesday, June 2d, in St. Paul's School Room, when it is expected that Rev. Mr. WALTON will lecture on the subject of temperance.

May 27. H. F. MUTTUKISTNA, *Secretary*.

Jaffna Friend-in-Need Society.

NOTICE is hereby given that the rules, heretofore existing, by which various restrictions on the sale of medicines at the Dispensary of the Friend-in-Need Society were imposed, have been rescinded, and the following rule adopted, viz:

"That medicines be sold to all applicants without distinction, at prices equal to or somewhat below those at which they can be procured in Colombo; without further limitation on the quantities than what may be necessary to secure there always being sufficient stock on hand for use in the Dispensary and Hospital."

JOHN WALTON,
May 11, 1852. *Acting Sec. F. N. S*

NOTICE.

APPLICATIONS will be received by the undersigned, up to the 25th June, for the situation of a teacher of the Elementary Boy's School at Trincomalie. Salary £60 per annum. L. TRANCHELL,
Hon. Sec. to the Sub-Committee of Education at Trincomalie.
March 23, 1852. 3t

Printed and published at the American Mission Press, Manepy, Jaffna, by THOMAS S. BURNELL.